

לכלה פייגין,
לאביבה, חוקי והמשפחה,
לאסתר ומשפחתה -
אנו משתתפים בצערכם
על מותו של זיו.

שלומית גלעד ז"ל

ליד הקבר ביום השלושים

מוחר כבר עכשיו לעשות מאון
לראות את האור ואת הצל.
אתה אומר לעצמך: 73 שנות חיים
זה בכל זאת לא מעט זמן
ואנא חייתה את אותן השנים
חיים מלאים וטובים ויפים, למרות הכל.
או למה לא עוד קצת, להנות
מזריחת השמש, מיפי הטבע באביב ומכל הנכדים
כפי שכל כך הרבה אנשים אחרים בגילה עושים.
היא אפילו זכתה לחיות את כל חייה מבלי
שתאלץ לשאת את כאב הפרידה הסופית מאמה.
אבל, הרי עשרות שנים היא סבלה ממחלתה המיוחדת
ובמיוחד סבלה בשנים האחרונות ובמיוחד
התענתה בשנה האחרונה.
ולכן אתה אומר: טוב לה המוות מחיים שכולה.
ומה איתך, אתה אומר, הרי יחד נעלמו
לכלי שוב שיחות הנפש בשעת הצורך,
העצות הקטנות, הטובות כצידה לכל הדרך
והרעיונות המקוריים שמעולם לא חשבת עליהם,
עד ששמעת אותם לראשונה ממנה.
ואז אתה נזכר כגודל האבידה ואז אתה
מבין שחייך כבר לא יהיו טוב לעולם, כמקודם.

עמיר גלעד

יצחק - שלושים ימים אתה אינך
שלושים שנים היום - אני במשפחה.

מעגלים מעגלים - טוב עולם,
מעגל חיים שאינו תם.

ולך - החשוב והיקר ציר המשפחה
שבו הבולט והמיוחד.
הקשר עם הנכדים מחד,
ושלהם איתך ועם ציפורה מאידך.

כל אחד בסגנון שבו.
כל אחד בדרך המסויימת שלו,
המאפיין ונותן דגש,
למשטות, טוב הלב והיש.

ראיתי - סבלת הרבה וכאבת בלי די.
לי - זכרון המבט, והדוי.

חיפשתי-מילה לעזרה, לתת תקווה,
להושיט פרח באודם השושנה,
לעוד יום אחד של חג,
לעוד תפילה קטנה אחת.

חשתי - בשמחת הפגישה, בשיחה, בהקשבה,
למצות את הרגע, להתפלל לנס,
לעוד משאלה לב נסתרת ...
רק זאת אבקש.

והכל - באחת נקטע.
עם גשם, עם רוח,
עם ריח אדמה ושלכת,
וכחול השמים מעל.

יצחק- שלושים ימים - אתה אינך.
שלושים שנים בזה היום - אני איתך.

ניצה אופק